

En totes les èpoques, les institucions (i les esportives no en són pas l'excepció), malgrat el seu prestigi, que procuren mantenir sempre íntegre, han tingut forces davallades i sotragades. En alguns casos (noti's que sol anar força lligada la història ciutadana i la història esportiva), àdhuc els grans triomfs o les etapes «estrepitoses», sortosament menys freqüents, van enllaçades amb la vitalitat, el creixement i la pròspera bellugadissa de la vila, o molt a l'inrevés, va d'acord amb la inquietud, la crisi o el desassossec comú de la gran munió social.

Quan arriba a la presidència del club, diguem-ne «l'equip Altimira» convergeixen dues doctrines. Són gent jove, molt jove, i duen unes clares idees d'innovació, però amb la prudència d'una base de continuïtat i solidesa. Es produeix, aleshores, una marcada línia ascendent, donant un caire institucional a les activitats socials del club.

A l'any 1970 es crea l'Agrupació de Veterans. De la seva tasca me'n faré ressò en un apartat posterior molt més ampli i concret. Aprofitaré per dir però, que aquest conjunt d'homes ha donat caliu i flaire de companyonia al club, assolint apropar a tots els ex-jugadors que amb el seu incondicional i desinteressat recolzament han fet tant de bé a l'Entitat.

El mateix any s'organitza el 1er. Torneig de Vallès, el més antic i popular d'aquesta mena en tota la comarca. Enguany, amb la seva dissetena edició refermerà altre volta el seu benguanyat prestigi en coincidir amb els actes del setanta-cinquè Aniversari de l'Entitat.

Un any després, va instaurar-se el «Dia de la Unió Esportiva Castellar». Se celebra una vegada a l'any i és prou significatiu el fet que s'agomboli a l'entorn del club un bon assortit de gent de Castellar, bé siguin directius, simpatitzants, socis o simplement castellarencs. Per a dir-ho d'alguna manera, és com una Festa Major dins l'esport a la nostra vila, i a més, una simpàtica «excusa» per compartir la U. E. Castellar amb altres Entitats del poble. Potser alguna vegada la festa no ha celebrat cap èxit esportiu concret, però ningú no pot acusar ningú de que no hi hagi regnat un clima d'harmonia i germanor entre els assistents.

Junta Directiva any 1974

La Gestió de la Junta encapçalada per N'Emili Altimira va acabar el dia 2 de juny del 1974. Va succeir-lo en el càrrec en Miquel Torras i Lleixà que ocupà la presidència fins el dia 9 de juny del 1976. Aleshores, es fa responsable del club, mitjançant un acord de la Junta Directiva, En Carmel Enric Guiu i Ibàñez. El senyor Guiu va prendre possessió de forma acci-

Tordera, any 1931

Castellar C. F., any 1932

Equip juvenil Castellar C. F., envers l'any 32

dental però, al cap de ben poc se'l nomenà oficialment, President de la U. E. Castellar. La seva tasca és portada amb un singular encert fins la temporada 78-79 en què la deixa a mans de l'actual President, senyor Francesc Rodríguez i Delgado, que encara l'ostenta. Hi ha però, un petit lapsus de tres mesos d'incertesa presidencial. Al juny de l'any 1984, coincidint amb el meritori ascens a Regional Preferent, i mentre es produïen les converses per tal de formar una nova Directiva (que semblava que seria presidida per una candidatura encapçalada pel senyor Simó Garcia i Calventus) va formar-se una Gestora presidida per En Lluís Pollina i Pujals.

Amb tot, passaven els dies. Anava arribant la nova temporada (85-86). L'assumpte de la «Directiva» es bellugava dins de l'interinitat ja que la candidatura del senyor Garcia no va prendre caire oficial i retirà els seus projectes.

Arran de l'imminent inici del Campionat, el mes de setembre va tenir lloc la celebració d'una nova Assemblea. En el decurs de l'acte fou elegit altre volta President el senyor Francesc Rodríguez i Delgado, i que fins l'hora de redactar aquesta història segueix essent el cap visible del club.

Des que va fundar-se, el Castellar ha tingut persones al davant abnegades que han treballat, al màxim, fins arribar a les dates tan significatives que honoren al Club. La Presidència i l'equip (peça clau) que l'ha constituïda i recolzada, han estat fidels testimonis que any rera any, època rera època, han anat donant, amb la seva tenacitat i constància, el millor al club. Sempre han cercat la persona més idònea sense menysprear cap col·laboració per modesta que sigui i car és en la modèstia on es forja la veritable i l'única llavor que de debò arriba a germinar.

A l'hora del treball no han comptat els èxits esportius. Fer-ho seria un acte pedant, no fer-ho és el gran secret dels modestos, d'aquells qui només aspiren a plaure, amb sinceritat, a qui els han dipositat la confiança... Això no vol dir, és clar, que no estiguin, secretament, cofois del què puguin assolir. Estan cofois perquè hi han arribat amb sacrifici, amb innombrables detalls que deixen transparar l'esperit de servei. Només qui ha viscut d'aprop un club d'aquestes característiques pot donar-ne fe amb tota la magnitud que això comporta.

Del club que de debò s'estima hom no en renegarà mai. Degut al pes de les obligacions quotidianes però, hi ha relleus, lògics relleus per altra part no hi ha volta de full. Tots són uns relleus amiables, plens de solidaritat. Hom sap que tot i deixant el càrrec continuarà treballant i col·laborant en la tasca que un dia se li encomanà com a simpatitzant o simplement com a soci. Tant fa. Cal veure sinó, que aquest Castellar que enguany celebra el seu setanta-cinquè aniversari, manté al seu entorn, i amb tot l'honor, als homes qui un dia van guiar-lo amb entusiasme i perseverança. Són, ben segur, alguns dels qui segueixen bolcant-se i donant suport i caliu quan és més urgent fer-ho. El Castellar mai ha deixat d'ésser una gran família que té un comú objectiu i uns colors com a sostre. I no una família qualsevulla, no. El Castellar és una fraterna germanat constituïda per directius, afeccionats, jugadors, tècnics... que tenen la noble i humil satisfacció de poder servir-la amb encert. Homes que tenen, a més, una seriosa petjada feta dins l'Entitat i que, indubtablement, han marcat la seva empremta en tots i cadascun dels esdeveniments que han tingut lloc en setanta-cinc anys d'història. Ells, han anat donant part de la seva pròpia vida, de la seva pròpia imatge conduïda per uns fonaments sòlids i estables fossin quins fossin els resultats esportius. La serietat, la fidel constància i la integració futbol-poble tenen un paper d'alt pes específic difícil —impossible— d'amidar. Aquestes premisses són bàsiques a l'hora d'endegar qualsevol tasca i els homes de la Unió Esportiva Castellar les tenen prou clares.

La trajectòria del Castellar ha contribuït a «fer país». Ha entrat en el cor dels habitants de la vila. Ha pujat al quadre d'honor de les institucions d'esbarjo que formen, en conjunt, l'essència d'un poble on l'esport, i concretament el futbol, hi és representat essent un dels seus modestos, però, germanívols vincles nascuts dins del recinte d'un terreny de joc. Allí hi podem trobar un desig comú d'èxit en una estrident manifestació de goig quan el moment és arribat. Fa néixer, en definitiva, una història on cadascú hi aporta quelcom de nou i de positiu. Aquest, i no pas cap altre, és el veritable mèrit.

LA UNIO ESPORTIVA CASTELLAR I ELS SEUS TERRENYS DE JOC

Quan el C. F. Castellar començà el bagatge esportiu de forma oficiosa dins dels primers balbuzeigs del futbol català i espanyol, jugava, com bé he ressenyat anteriorment, al camp del Patronat Obrer de Sant Josep. Les dimensions però, eren massa limitades, petites, tot i que feu el seu excel·lent servei, aleshores, cara a la projecció popular de l'ixent esport. Calia familiaritzar-se més amb la pilota i els peus que no pas amb una dimensió concreta de la zona on es desenvolupava el joc.

A l'any 1914 es va passar al Camp de Can Serrador. Van guanyar uns metres. Per primer cop, a Castellar, podien aplicar-se les tècniques i tàctiques que imperaven a tot l'Estat espanyol: els desplaçaments llargs de pilota eren a l'ordre del dia. Arreu de l'Estat s'empaitava la imitació als cèlebres Belauste, Iceta, Pichichi, Eguía, Ibarreche... que defensaven els colors de l'Atlètic de Bilbao quan assolí el campionat de Copa el 1914. L'estil que imposà l'equip del País Basc, no s'apaivagà pas prompte. Continuarren sorgint, més tard, figures com Zarra, Panizo, Gainza, Iriondo... que foren els màxims exponents, moderns, de l'anomenada «fúria espanyola».

El 1919-1920 es va passar a jugar al «Camp del Casé» (camp Arús, avui Fàbrica Nova) de mides totalment reglamentàries.

L'any 1928 es torna al «Camp de Can Serrador». La «reinauguració» d'aquest terreny va lligada a una anècdota memorable i simpàtica. El senyor Bonamusa, castellarenc, gran afeccionat a l'aeronàutica i pilot d'una avioneta, sobrevolà el camp abans de començar el partit inaugural. La idea era la de realitzar un «xut d'honor» pintoresc des de l'altura. Una vegada l'aviador local va calcular que la pilota cauria al bell mig de l'esplanada la deixà anar. Conten els testimonis presencials que la pilota no sols no caigué al camp, sinó que a més hi hagué molta feina a trobar-la cinc-cents metres enllà. El partit, evidentment, no va suspendre's per manca de pilota, però sí que va haver-se de jugar amb una de reserva de cuir molt més apedaçat. Aquesta gesta fou àmpliament comentada arreu de la comarca.

El 1953, i coincidint amb la fusió del futbol de Castellar, el Club torna a canviar de camp. El propietari del terreny era Can Tolrà. Aquest recinte fou l'admiració de tots els equips visitants. Presentava la gran novetat de trobar-se envoltat per una paret d'obra. D'aleshores ençà el «Pepín Valls» ha estat el silent espectador de totes les activitats de la Unió Esportiva.

Aquest camp (que en un principi era del C. E. Tolrà) fou inaugurat el dia 18 d'agost del 1953. A l'acte de benedicció assistiren l'alcalde senyor Viñas, el Diputat provincial senyor Pau M.ª Llonch i Gambús i el gerent de l'empresa Vidua J. Tolrà, En Domènec Valls i Taberner com a personalitats més destacades. El «xut d'honor» fou realitzat pel mateix batlle En Gabriel Viñas.